

ר"ן	נדרים דף עא		ר"ן	נדרים דף סח	
<p>... אמאי מצי מפר אב לחודיה לבית שמאי דאמרי מיגז גיז טפי מב"ה דאמרי מקלש קליש ועוד דאפי' אמרת מיגז גיז מ"מ מכי מיית ליה בעל תבריה לגזייה... וז"ל דהיינו טעמא משום דלב"ש דסבירא להו מיגז גיז כיון דכי הפר בעל אבטיל ליה פלגיה דנדרא לגמרי הרי מעשה שלו נגמר ואסתלק ליה ארוס לגמרי ונהי דכי מת ארוס בטלה לה הפרה דיליה מיהו מכיון דאסתלק ליה ארוס מהכא ותו לא חזי האי נדרא לארוס כלל קם ליה אב בלא ארוס... אבל בההיא דלעיל דשמע אביה והפר לה אפי' אמרת דלמ"ד דמיגז גיז אסתלק ליה אב אפ"ה כי מת בטלה ליה הפרה דיליה וקם ליה ארוס לחודיה בלא אב ולא מצי מיפר... וב"ה סברי אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה דאין האב יכול להפר לבדו משום דלאו מיגז גיז דכשהפר בעל לא אשתקל פלגא דנדרא אלא כוליה נדרא הוא דאי קליש וקלישותא לאו מעשה גמור הוא ומש"ה לא חייל כלל עד דמצטרף ליה קלישות דאיך הלכך כל זמן שלא הפר האב לא אסתלק ליה ארוס מהאי נדרא ומש"ה זכי ביה ארוס אחרון</p>	<p>חוזר האב ומפר חלקו של בעל, א"ר נתן: הן דברי בית שמאי, אבל בית הלל אומרים: אין להפר... אביה ובעלה אחרון מפירין נדריה</p>	<p>(2) שמע בעלה והפר לה, ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל</p>	<p>ולא הספיק הוא דחדית הכא דאי לא היינו קמיייתא... ואיכא למימר נמי דכיון דהפרה דקמא מעליא היא כיון שהפר ולא נראו לשני ואקליש ליה נדרא טובא ולא משתייר ביה אלא פורתא דנימא דההוא פורתא כיון דקליש ליה טובא אינו כדאי להורישו לאב</p>	<p>נתרוקנה רשות לאב</p>	<p>(4) שמע בעלה והפר לה, ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל</p>
<p>פירשו קצת הראשונים ז"ל דהך בבא קמיייתא דברי הכל היא... ותמיהני לב"ה דסבירא להו מקלש קליש... דהא אמרי ב"ה בההיא דלעיל... דאין האב יכול להפר... משום דכיון דאי קליש ליה נדרא לא חשיבא להורישו לאב... ונראה בעיני לפי דבריהם ז"ל דהיינו טעמא משום דלעיל דאיכא שינוי רשות דמנתיק ליה האי נדרא מארוס לאב כל היכא דקליש ליה לא מצי מנתיק אבל הכא דאיכא ארוס אחרון חזינן ליה להאי ארוס אחרון ככרעיה דראשון וכיון דמארוס לארוס קאתי אע"ג דאקליש ליה נדרא מצי אב ובעל להפר דכי ה"ג לאו אינתוקי הוא</p>	<p>אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה</p>	<p>(1) שמע אביה והפר לה, ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת, ונתארסה בו ביום, ואפי' מאה פעמים</p>	<p>וקא יהבינן טעמא משום דלב"ש מיגז גיז כשהפר האב תחלה הפר חלקו בלבד וחלק הבעל לא נגרע כלל אלא עדיין הוא קיים לגמרי וחשוב הוא להורישו לאב ולב"ה מקלש קליש כשהפר האב חלקו נגרע חלקו של בעל ואינו חשוב להורישו לאב</p>	<p>חוזר האב ומפר חלקו של בעל א"ר נתן: הן הן דברי ב"ש, ב"ה אומרים: אין יכול להפר</p>	<p>(6) שמע אביה והפר לה, ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת</p>
<p>תוספות ע"פ הר"ן</p>					
<p>אבל בתוספות פירשו דכי אמרי' א"ר נתן הן הן דברי ב"ש אתרי בבי דבריייתא קאי דהן הן דברי ב"ש ברישא דאביה ובעלה האחרון מפירין נדריה משום דכיון דאב מיגז גיז אידך פלגא דנדרא חשיב ליה להורישו לארוס אחרון בהדי אב ובסיפא נמי אמרי' דחוזר האב ומיפר חלקו של בעל משום דס"ל דנדרים שגראו לארוס נתרוקנה רשות לאב ולא לארוס אחרון... דברישא לב"ה אפילו אב בהדי בעל אין יכולין להפר כלל משום דכי הפר אב לאו מיגז גיז אלא מקלש קליש וכיון דאי קליש לא חשיב למזכי ביה ארוס בהדי אב... וכי אמרי' וב"ה סברי אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה יהבינן טעמא למאי דפליגי אסיפא וכי אמרי' ולא מיגז גיז יהבינן טעמא למאי דפליגי ברישא</p>	<p>אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה, א"ר נתן: הן הן דברי בית שמאי, אבל בית הלל אומרים: אין יכול להפר</p>	<p>(1) שמע אביה והפר לה, ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת, ונתארסה בו ביום, ואפי' מאה פעמים</p>			

ר"ן	נדרים דף סח		ר"ן	נדרים דף סח	
	אין יכול להפר	(2) אבל אם שמע וקיים, או ששמע ושתק ומת ביום שלאחריו	וכי היכי דאשמעין ברישא דאף על גב דלא אקליש נדר כלל דהיינו שמע הבעל ושתק דאפילו הכי אב מצי מיפר	נתרוקנה רשות לאב	(1) בזמן שלא שמע הבעל קודם שימות, או ששמע ושתק, או ששמע והפר ומת בו ביום
<p>וסד"א דכיון דאב הפר ובעל לא זכה כלל כי מיית ליה אקליש ליה האי נדרא טובא ולא משתייר ביה אלא פורתא וסד"א דלהווא פורתא תסגי ליה בהפרת בעל קמ"ל...הכא נמי אשמעין דאף על גב דאקליש ליה טובא בעל לא מצי מיפר... איכא למימר דכיון דהפרה דקמא מעליא הוא דהא לא נראו לשני אקליש ליה נדרא טובא ולא משתייר ביה אלא פורתא ולהווא פורתא סלקא דעתך אמינא דתסגי ליה בהפרה דאיך להכי אשמעין רישא דאפילו בההוא פורתא לא נתרוקנה רשות לבעל...דנהי דבעידנא דהפר לה אב הויא הפרתו הפרה מעליא ואקליש ליה נדרא טובא ולא אשתייר ביה אלא פורתא כיון דלא הספיק הבעל לשמוע אפ"ה מכי מיית ליה אב קם ליה נדרא כדמעיקרא דהא מכי מיית אב בטלה לה הפרתו ולית בה מששא ומשום הכי כיון דאלים ליה נדרא בד"ן הוא דבעל דלא נפיש חיליה לא מצי מיפר</p>	לא נתרוקנה רשות לבעל	(3) שמע אביה והפר לה, ולא הספיק בעל לשמוע עד שמת האב	ולא הספיק הוא דחדית הכא דאי לא היינו קמייתא... ואיכא למימר נמי דכיון דהפרה דקמא מעליא היא כיון שהפר ולא נראו לשני ואקליש ליה נדרא טובא ולא משתייר ביה אלא פורתא דנימא דההוא פורתא כיון דקליש ליה טובא אינו כדאי להורישו לאב	נתרוקנה רשות לאב	(4) שמע בעלה והפר לה, ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל
<p>אבל הכא דאקליש ליה האי נדרא דהא הפר בעל ולא הספיק האב לשמוע ואכתי נדרא בקלישותיה קאי דלא בטלה לה הפרת בעל דהא איתיה וס"ד אמינא כיון דקליש ליה ולא אשתייר ביה לאחר מיתת האב אלא פורתא להווא פורתא תסגי ליה הפרת בעל קמ"ל</p>	אין הבעל יכול להפר	(5) שמע בעלה והפר לה, ולא הספיק האב לשמוע עד שמת	וקא יהבינן טעמא משום דלב"ש מיגז גייז כשהפר האב תחלה הפר חלקו בלבד וחלק הבעל לא נגרע כלל אלא עדיין הוא קיים לגמרי וחשוב הוא להורישו לאב ולב"ה מקלש קליש כשהפר האב חלקו נגרע חלקו של בעל ואינו חשוב להורישו לאב	חוזר האב ומפר חלקו של בעל א"ר נתן: הן הן דברי ב"ש, ב"ה אומרים: אין יכול להפר	(6) שמע אביה והפר לה, ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת